

FARNÍ ZPRAVODAJ

Římskokatolické farnosti Starý Rožmitál

Číslo 10 Ročník XI

19. října 2014

Vážené čtenářky, vážení čtenáři Farního zpravodaje!

Opět po nějaké době vychází náš časopis, mohu Vás všechny znovu pozvat na Modlitební skupinu a Biblickou hodinu i všechny členy farní rady na setkání. Mohu Vás, budete-li chtít, navštívit. Bolesti páteře polevily a já mohu zase psát, fungovat, leccos vymýšlet. A znovu bych Vám – jak jsem to už několikrát na stránkách Farního zpravodaje udělal – nejráději slíbil, že teď už vše opět poběží bez problémů a vyjádřil naději, že to tak bude stále...

Ale tentokrát místo toho prosím Všemohoucího, ale i Milujícího Pána, aby nejen mě, ale i nás všechny podle své vůle naučil vážit si těch okamžiků, kdy můžeme znovu pro Pána i pro druhé něco dělat, nebo „jen“ spolu prostě být. Prosím Pána, aby nás naučil žít... **PŘÍTOMNOST...**

P. Jan Kuník

Slavnost Všech svatých a Vzpomínka na všechny věrné zemřelé

Když Ježíš uviděl zástupy, vystoupil na horu, a jak se posadil, přistoupili k němu jeho učedníci.

Otevřel ústa a učil je: „Blahoslavení...“

Až přijde Syn člověka ve slávě a s ním všichni andělé, posadí se na svůj slavný trůn a budou před něj shromážděny všechny národy. A oddělí jedny od druhých...

Viz Mt 5,1-12a; Mt 25,31-46

Kdo jsou všichni „svatí“ a „věrní zemřelí“, které nám představuje liturgie prvních dvou listopadových dnů? Koho si máme představit? Zajisté je to nespočetný zástup lidí „z každého kmene, jazyka, lidu i národa“ (viz Zj 5,9), nejde však o beztvare davy bezejmenných duší. Tak evangelium slavnosti 1. listopadu i evangelium vzpomínky 2. listopadu podává velmi konkrétní, až plastický obraz těch, které označuje jako „svaté“, i těch, kterým říkáme „věrní zemřelí“.

V prvním případě posloucháme Ježíšova blahoslavenství (viz Mt 5,1-12). Základním rysem, který charakterizuje svaté, je tedy blaženost, štěstí či radost... tento nespočetný zástup se vyznačuje ne zlatým kruhem kolem hlavy, ale radostným vnitřním rozpoložením, stavem hlubokého vnitřního blaha za všech okolností (a je to i v pláči, v nedostatku, v bolesti, v útlaku, v křivdách, v pronásledování, v nepřijemnostech a v těžkostech všeho druhu) právě proto, že jsou Božími dětmi, ať se stane cokoliv (viz 1 Jan 3,1-3).

V druhém případě posloucháme Ježíšova slova o posledním soudu: „Měl jsem hlad, a dali jste mi najíst, měl jsem žízeň, a dali jste mi napít; byl jsem na cestě, a ujali jste se mě, byl jsem nahý, a oblékli jste mě...“ (viz Mt 25,31-46). Ti, co patří do tohoto zástupu, se zkrátka vyznačují ne tím, že na jejich hrobech hoří svíčky, ale tím, že byli věrní v konání dobra i tehdy, když v tom neviděli žádný prospěch a žádnou „logiku“ (srov. „Pane, kdy jsme tě viděli...?“).

No, a jaký je mezi těmito dvěma skupinami rozdíl? Lidé z obou zástupů – „svatí“ i „věrní zemřelí“ – byli přece věrní v konání dobra i tehdy, když svého Pána neviděli. Rozdíl je jednoduše v tom, že ti první dokázali jít ještě o krok dál: K věrnosti přidali ještě i radost, blaženost. Dokázali svému Pánu nejen sloužit, třebaže ho neviděli, ale i radovat se tehdy, kdy se lidé běžně radovat nedokážou.

Podle <http://www.paulinky.cz>.

Louis Armstrong - When The Saints Go Marching In (Když svatí pochodují)

Louis Armstrong, americký trumpetista, přezdívaný Satchmo, rodák z New Orleans, proslul kromě hry také svým nezapomenutelným hlasem. Píseň When The Saints Go Marching In (Když svatí pochodují), je píseň, jejíž kořeny nejsou známy. Velice často se hraje na pohřbech jazzových hudebníků, na Armstrongově samozřejmě zněla také. Vyjadřuje myšlenku: Svatí jsou Ti, kdo mají radost.

Když svatí pochodují

1. Až jedenkrát nám budou snad na pochod všichni svatí hrát, kéž, Pane můj, já mezi nima můžu si vykračovat.
2. Já kornet bych chtěl v rukou mít a pořádně to rozbalit, ať pomůžou mi všichni svatí lidskou bídu vytroubit.
3. A klarinet bych taky zmáčk a staccato bych na něj pískal pro ty, co nechtěj a neuměj slyšet, co je to mít žal.
4. A na trombon si zafoukat, to tenhle ten měl taky rád, ať dosvědčí ti kluci svatí, že se na svět uměl smát.

Připojím se i já k tomuto zástupu – jako ten, kdo se umí radovat?

Sestavil P. Jan Kuník

Redakčně upraveno z <http://www.gamepark.cz>; <http://hudebka-2zs.webnode.cz/news/texty-pisni-pro-8-rocnik/>.

Přemýšlení o smrti

KDO NEMILUJE, ZŮSTÁVÁ ZAŽIVA V HROBĚ...

V dušičkovém období navštěvujeme hroby zemřelých. I já chodím tyto dny na hřbitov a pozoruji tu tichou manifestaci mihotavého světla rozžatých svící proti tmě, onen důstojný protest živými květinami ozdobených hrobů proti smrti.

Myslím při té příležitosti ale i na miliony jiných a bohužel opomíjených hrobů. Na miliony otevřených hrobů živých mrtvých. Evangelista Jan totiž říká: „Kdo nemiluje, zůstává ve smrti.“ Kdo nemiluje, zůstává v hrobě zaživa. Kdo svého bližního nenávidí, je ve tmě a žije ve tmě smrti a hrobu. Kdo svého bližního nenávidí, je vrah. Návist je smrt a připravuje smrt! To jsou miliony hrobů živých mrtvých!

Ano, i na tyto hroby v těchto dnech myslím. Na ty, kdo v srdci chovají nenávist k druhým a jsou ochotni k násilí. Na ty, kdo mají v srdci smrt. Návist všeho druhu totiž plodí kulturu smrti, staví hřbitov civilizace. Co dělat? Rozvoj člověka i společnosti je možný jedině vzájemným otevřením se, vzájemnou láskou a odpouštěním.

(Podle kardinála Miloslava Vlka. Z knihy Slova z katedrály, kterou vydalo nakladatelství Vyšehrad)

UMŘU NA ASFALTU, NEBO NA POSTELI?

PŘEDE MNOU TU CESTU PROŠEL PÁN. A S NÍM SE PŘECE ZNÁM!

V mém stáří mě Pán připravuje na můj odchod z tohoto světa. Co mám dělat, až přijde ten okamžik? Dost mi to vrtalo hlavou, až pak přišla záchrana z textů bohoslužby. Ve mši svaté se po modlitbě Otče náš, modlíme: „Pomoz nám, ... ať žijeme v bezpečí před každým zmatkem a s nadějí očekáváme pozeňnaný příchod našeho Pána Ježíše Krista.“

A řekl jsem si: to je ono! Člověka samozřejmě jímá hrůza. Viděl jsem mnoho umírání, a některá velmi bolestná. Vydržel bych to? Ptal jsem se. Pak jsem si ale uvědomil, že Bůh netvoří lidi v sériích, že každý z nás je jiný. A proto i každý z nás bude mít své vlastní umírání, s křížem na vlastní míru. Hlavní je uvědomit si, že nebudu sám. Předemnou šel po té cestě Pán Ježíš, a s tím se přece znám. Nevím, kde umřu, zda na posteli anebo někde na asfaltu. Ale očitnu se tvář v tvář Kristu, který je Pravda a Láska. Stát před Pravdou, to může pálit, to bude očistec. Uvidím se tak, jaký jsem byl, bez masek, které jsem si samolibě nasazoval. Ale zároveň padnu do náručí neskonale Lásky, do plnosti Života.

(Podle Jaroslava Škarvady. Z knížky *Svedl jsi mě Hospodine*, kterou vydalo Karmelitánské nakladatelství) <http://www.pastorace.cz>

Probuzení po smrti

Náznak našeho domova ve věčnosti

Jsmeli hladoví, ukazuje to na to, že existuje něco jako potrava. Kdybychom byli bytostmi, které normálně nejedí a nejsou vybaveny k jídlu - pociťovali bychom hlad? A všimněte si, jak jsme neustále překvapováni časem („Jak ten čas letí! To snad není ani možné, že John už je dospělý a oženil se!“) Proč jsme tak časem zaskočení? Ledaže v nás vskutku existuje něco, co není dočasné... Touha po věčnosti je totiž zabudována v nás všech.

Jestliže si tedy stěžujeme na čas a radujeme se ze zdánlivě bezčasového okamžiku, napovídá to, že jsme vždycky nebyli, nebo navždycky nebudeme bytostmi závislími čistě na čase. Napovídá to, že jsme byli stvořeni pro věčnost. Nejen že jsme časem tísněni, zdá se, že si na něj nejsme schopni ani za tisíc generací

zvyknout. Vždycky nás čas ohromuje – jak rychle plyne, jak pomalu plyne, kolik ho už uplynulo. Kam se ten čas poděl, vykfikujeme. Nejsme s to se mu přizpůsobit, nejsme v něm doma. Je-li tomu tak, může se to jevit jako silný náznak toho, že existuje věčnost a že ta je naším domovem.

Touha po radosti ukazuje k Bohu

Spisovatele C. S. Lewise přivedla k Bohu jeho touha po radosti, která zde na zemi nemůže dojít naplnění. Pozemské skutečnosti totiž radost slibují jen zdánlivě. Zprvu je v našem životě touha po něčem nepojmenovatelném. Je to přání, které námi proniká při vůni hořícího ohně, nebo při volání divokých kachen, které nám letí nad hlavou. Pak ale tuto svou touhu spojíme s nějakým pozemským předmětem. Věříme, že ji nalezneme, jestliže vyšplháme na vrchol vysněné hory, když najdeme vzácnou květinu, získáme lásku určité krásné ženy, nebo když doplachtíme ve své plachetnici až za modrý obzor ke své vlastní objevené zemi.

A přece, ať už je předmětem našeho hledání cokoliv, jakmile to najdeme, poznáváme, že to vůbec neobsahuje tu radost, která nám lámala srdce touhou. Člověk tak dochází k poznání, že lidská duše byla stvořena, aby se těšila z nějakého nekonečného „předmětu“. Když zde na zemi člověk po němčem touží, zahlédne matně věčnost a Boha. Ve všech našich tužbách tak ve skutečnosti toužíme po Bohu: Existuje totiž jen jeden Pramen Radosti. ...

Probuzení po smrti

Vzpomínám si, jak jsem na jednom obědě mluvil s C. S. Lewisem o smrti, nebo spíše řečeno o probuzení po smrti. Ať to bude jakékoliv, říkali jsme, že naše reakce bude: „Jakpak by ne! Ovšem, je to právě takové! Jak by to mohlo být jiné?“ Oba jsme se při tom usmívali. Bude to asi jako přijít (opravdu) domů...

Zpracováno podle knihy Sheldona Vanaukena, *Přísné milosrdenství C. S. Lewis a příběh velké lásky*; kterou vydalo nakladatelství Návrát www.navrat.cz. Redakčně upraveno. <http://www.vira.cz>

Zprávy

Papež František zahájil mimořádné zasedání biskupské synody o rodině

/Poznámka reakce: Slovo synoda znamená porada, setkání, shromáždění; doslova „společná cesta“. Synodalita znamená schopnost být, žít – zvláště radit se, jednat společně, ve shromáždění/

Vatikán. Mimořádné zasedání biskupské synody o rodině na téma *Pastorační výzvy rodiny v kontextu evangelizace*, konané v nové synodní aule Pavla VI., zahájil papež František v pondělí 6. 10. 2014 krátkou promluvou. Mimo jiné jejím účastníkům řekl: „*Jste nositeli hlasu místních církví shromážděných na úrovni územních církví prostřednictvím biskupských konferencí. ... Máte velkou zodpovědnost v podání reality a problematiky církvi, abyste jim pomohli jít cestou evangelia rodiny. Základní všeobecnou podmínkou je mluvit jasně. Nikdo ať neříká: „To nelze říci, budou si o mně myslet to či ono...“ Všechno je třeba říci s odhodláním. Po poslední konzistoři (letos v únoru), na které se mluvilo o rodině, mi jeden kardinál napsal: škoda, že někteří kardinálové nemají odvahu říci některé věci kvůli papeži, protože si patrně myslí, že papež je jiného názoru. Takto to nejde, toto není synodalita, protože je třeba říci všechno, o čem v Pánu cítíme potřebu mluvit: bez lidských ohledů, nebojácně. A zároveň je třeba pokorně naslouchat a s otevřeným srdcem přijímat, co říkají bratři. Těmito dvěma postoji se uskutečňuje synodalita.*

Prosím vás proto, abyste tyto postoje bratrství v Pánu zachovávali, totiž mluvit odhodlaně a naslouchat pokorně.

A číňte tak s maximálním klidem a pokojem, protože synoda se koná vždycky „s Petrem a pod Petrem“ a přítomnost papeže je pro všechny zárukou a záštitou víry...“, řekl papež František na úvod dlouho očekávaného mimořádného zasedání biskupské synody.

Toto mimořádné zasedání, jak známo, je první dvoutýdenní etapou synody, na níž bude diskutována celá problematika a po níž se bude příští rok konat další, totiž řádné zasedání biskupské synody, na kterém budou přijaty konkrétní pastorační závěry.

(mig), <http://www.radiovaticana.cz>

Pozn. redakce: Zprávy pokračují článkem „Synoda 2014: Postřehy z prvního týdne“ na druhé straně tabulky.

Synoda 2014: Postřehy z prvního týdne

Ve čtvrtek 10. října 2014 se uzavřela první část biskupské synody, během které účastníci přednášeli na plénu své příspěvky. Přinášíme komentář k aktuálnímu dění.

Největší událost v katolické církvi po 2. vatikánském koncilu. I tak někdo označil mimořádné zasedání biskupské synody, které se v těchto dnech v Římě věnuje tématu rodiny a jejím aktuálním výzvám.

Ve čtvrtek večer skončil první velký blok synody, generální shromáždění, kdy jednotliví účastníci na plénu představili své příspěvky. Nyní následuje práce v tzv. menších kruzích. Účastníci se při ní schází v méně početných skupinách – obvykle rozdělených podle jazyka – aby mohli snáze vyslovit svůj názor a projednat určená témata. Výsledkem pak bude zpráva synody a její poselství.

Ale teď již k doposud řečenému. Málokdo dnes pochybuje o tom, že rodinná instituce prochází obdobím krize. V této situaci svolává papež biskupy z celého světa, aby společně přemýšleli, jak nově přiblížit hodnoty rodinného života, jak může církev doprovázet ty, kdo žijí v různých obtížných situacích, jak překonat rozdíl mezi každodenní praxí mnohých a církevním učením, jak usnadnit lidem setkání s Bohem.

„Konkrétně se po nás žádá, abychom se postavili především bok po boku našim sestřám a bratrům v duchu milosrdného Samaritána: Být pozorní k jejich životu, být obzvláště nablízku těm, kdo byli ‘zraněni životem’ a očekávají slovo naděje, které, jak víme, může dát jedině Kristus. Svět potřebuje Krista. Svět potřebuje také nás, protože náležíme Kristu.“ Takové je základní směřování současné synody, jak jej představil generální zpravodaj, maďarský kardinál Péter Erdő.

Není možné vypočítávat všechna témata, která na plénu biskupské synody během prvního týdne zazněla: Jen namátkou lze zmínit jazyk, kterým církev mluví o rodině, pastorační programy pro snoubence, úloha rodiny ve společnosti, manželství v zemích, kde převládá jiné náboženství, teologie manželství, úloha Bible v rodinném životě, přístup k těm, kdo nejsou církevně sezdaní apod. V diskusích silně zaznívalo i téma rozvedených a znovu sezdaných lidí, kteří podle biskupů musí především najít v církvi přijetí.

Důležité téma, které před synodou zmínil papež František, je také otázka mladých lidí, kteří vůbec nevstupují do manželství. *„Pro mne jsou také (...) zásadním problémem nové návyky mladých lidí. Mladí lidé v naší době nezavírají manželství a dávají přednost neformálním svazkům. Co tu má dělat církev? Vypudit je ze svého srdce? Anebo se k nim přiblížit, pochopit je a snažit se jim přinést Boží slovo?“* tázal se papež pro argentinský deník La Nación a prohlásil: *„Osobně zastávám posledně jmenovanou pozici“.*

Synoda však nejedná o změně církevní nauky o rodině a manželství, jak by se mohlo zdát z některých komentářů. Opakovaně to vyjádřili synodní otcové. Jde spíše o hledání nových způsobů pastorační práce, řešení praktických otázek, nových situací. Při čtvrteční tiskové konferenci to pregnantně shrnul kardinál Francesco Coccopalmerio: *„Je třeba přijmout hermeneutiku papeže Františka, to znamená zcela zachovat nauku, ale vyjít od konkrétních lidí, jejich situací, potřeb, utrpení.“*

Důležitá je i metoda, kterou biskupové pracují. Pokud nějaký biskup pokládá cokoliv za správné, měl by to jasně říci a nenechat se odradit lidskými ohledy, vyzval papež František. *„Základní podmínka je tato: Mluvit jasně. Nikdo ať neříká: ‘Toto nemohu říci, pomysleli by si o mě to či ono’ (...) Je třeba říci všechno, co v Pánu vnímáme, že máme říci: bez lidských ohledů a bázlivosti. Současně je třeba s pokorou naslouchat a přijmout s otevřeným srdcem to, co říknou bratři,“* prohlásil papež. Všichni totiž podle něj mohou přispět k hledání cesty k současnému člověku.

Tato otevřenost ve vyslovení názoru dala vzniknout diskuzím i s protikladnými postoji. Kdo by však čekal zapálené souboje mezi „kardinálskými frakcemi“ na synodním plénu, bude zřejmě zklamán.

„Synoda pokračuje v upřímnosti, spontánnosti a svobodě vyjádření i s živou účastí, s níž jednotlivci hovoří (...) účastníci se zájmem naslouchají, s velkým vzájemným respektem,“ komentoval atmosféru ve čtvrtek vatikánský tiskový mluvčí Federico Lombardi. Zapálené spory mezi těmi, kdo hájí učení, a těmi, kdo preferují tzv. pastorační přístup, jsou tak spíše umělé vytvořenými schématy. *„I ti, kdo mají nejvíce starost o nauku, jsou daleko od toho, aby neměli účast na utrpení lidí,“* dodal Lombardi s tím, že zastánci pastoračního přístupu zase *„v žádném případě“* nepopírají církevní nauku.

První týden biskupské synody je tedy především společným hledáním. Nenabízí odpovědi na současné problémy rodin, neposkytuje ani snadná řešení. Spíše jednotlivá témata otvírá a nechává zaznít různosti pohledů. To vše před papežem, jeho přítomnost je podle jeho vlastních slov *„zárukou a ochranou víry“*. Událost ale pokládá základ pro reflexi, která bude pokračovat celý rok a vyvrcholí na řádném shromáždění na podzim roku 2015.

Autor: Ondřej Mléčka, <http://tisk.cirkev.cz>

Den		Mše svaté a jiné události v Rožmitále a okolí od 20. října do 2. listopadu 2014			
		Starý Rožmitál		Hvozd'any	Ostatní
		farní kostel Povýšení sv. Kříže	filiální kostel sv. Jana Nepomuckého		
Pondělí	20. 10.		mše svatá není		
Úterý	21. 10.		18,00 Za farníky		
Středa	22. 10.		18,00 Za zdar operace		
Čtvrtek	23. 10.	18,00 farní rada <i>fara</i>			14,30 mše sv. <i>Centrum soc. služeb</i>
Pátek	24. 10.		18,00 Za uzdravení		
Sobota	25. 10.		18,00 Za Marii a Josefa Marešovy, jejich rodiče, Albinu Beranovou a Josefa Ráže		Končí letní čas!
Neděle	26. 10.	8,15 Za Jaroslava Hajníka a jeho rodiče		10,00 mše svatá	
Pondělí	27. 10.		mše svatá není		
Úterý	28. 10.		17,00 Za naši vlast		
Středa	29. 10.		17,00 Za farníky		18.00 Společenské centrum – malý sál Modlitební skupina
Čtvrtek	30. 10.				18,00 mše sv. <i>Voltuš</i>
Pátek	31. 10.		18,00 Za Vlastu Hoyerovou		
Sobota	1. 11.		Slavnost Všech svatých 18,00 Za všechny věrné zemřelé		
Neděle	2. 11.	Vzpomínka na všechny věrné zemřelé 8,15 Za všechny věrné zemřelé		10,00 mše svatá	